

fømmelserne, at sige: „Vi ere færdige, der mulcteres ikke“ — og til at blive ved paa den Maade, saalænge Forholdet holder sig. Der er desuden en anden Maade, som den Cultusminister, der fungerede, da Grundloven blev given, allerede i et Forslag, han fort efter at være fraattraadt lod trykke, om en Lov for Skolevæsenet har thdet hen til, og som jeg ligeledes — naturligvis ikke i Forbindelse med det ferrige, thi de lade sig ikke blande med hinanden —, men som jeg ligeledes, hvis Stemmning findes derfor, skulde være tilbøielig til foreløbig at søge behandlet til muligen at fremmes. Og det gif ud paa, at der først indførtes Tvangunderviisning for de Børn, som i et forudgaaet bestemt Rivsløb, det være 2 Maaneder, 3 Maaneder o. s. v., havde overfiredet et vist Antal af Forsømmelser, men at der saa i et ligesaa langt Tidsløb blev for dem indført Tvangunderviisning, som da overholdtes alvorlig, saa at Vedkommende bleve mulcterede for hver Forsømmelse, og saa Mulcten var meget høiere end nu; — han havde foreslaaet Mulcten til 1 mk. — og dermed endnu forbundet det andet Forslag — thi han har havt sit Die sættet paa de tjenende Børns Sag for jeg —, at forsaavidt det var Børn, der havde været hos en Arbeidsgiver eller Huusbonde, altsaa som af disse vare brugte til Arbeide istedetfor at gaae i Skole, skulde strax en Mulct fra 1 til 5 Rd. paalægges Huusbonden. Jeg nævner disse Tanker naturligvis ikke som færdige Forslag, men som Antydninger til Endringer og Væmpelser med Hensyn til det nuværende Skolemulctsystems Anvendelse, eller rettere som Endringer, hvorved det nuværende Skolemulctsystems Anvendelse kunde falde bort efter vedkommende Communalbestyrelses Villie, og saalænge den ønskede det, kun at saa en af disse Bestemmelser valgtes og blev oplydt. Jeg tør saaledes haabe, at jeg har udtrykt mig, som det idetmindste var mit Ønske, aabent og bestemt om dette Antiggende.

A. C. Hansen: Jeg kan i Meget, ja jeg kan gjerne sige i det Meste, slutte mig til, hvad der er udtalt af den høitagtede Minister. Jeg vilde ingenlunde have været med til at stille denne Forespørgsel, naar den ene og alene

havde gaaet ud paa en fuldstændig Afstæffelse af Skolemulctsystemet, som det er for Diebliftet, thi jeg erkjender tilfulde, at der kan være Forhold, hvor det er nødvendigt, at der lægges Tvang paa Folk for at faae deres Børn eller Tyende i Skole; Underviisningen er en saa vigtig Sag for Alle og Enhver, at den maastee ikke for Diebliftet ganske kan overlades til vedkommende Forældre selv. Naar jeg har været med til at stille denne Forespørgsel, er det derimod, fordi jeg tilfulde har erkjendt det Uheldige i det nuværende Skolemulctsystem og navnlig for at faae Væmpelse deri, og det glæder mig derfor, at den høitagtede Minister har udtalt sig saa velvillig i saa Henseende. At han omfatter denne Sag med Kjærlighed, er jeg fuldkommen overbevist om, og jeg er ligeledes vis paa, at han vil gjøre, hvad der staaer i hans Magt, for at tilveiebringe Væmpelser, forsaavidt Omstændighederne tale derfor. Jeg kan derimod ingenlunde være enig med Ministeren i, at han ikke skulde være genial nok til at udfinde Noget, som kunde være til Rettelse, og han kom ogsaa selv siden til forskjellige Maader, hvorpaa det kunde stee. Jeg er vis paa, at den høitagtede Minister med den Kjærlighed, han har til denne Sag, ved at tænke over den, nok vil finde Maader, hvorpaa Væmpelser kunne tilveiebringes. At det nuværende Skolemulctsystem i høieste Grad er ubelidt, er allerede udtalt af min ærede Medforespørger, og jeg skal kun sige et Par ganske saa Bemærkninger til for at vise dette endmere. Vi vide, at Skolemulctsystemet især rammer den fattige Befolkning, men dette ligger ingenlunde i, at den skulde føle mindre for Nyttens af at give sine Børn en god Opdragelse. Nei, mange fattige sørge maastee mere for deres Børns gode Opdragelse end Andre, og det netop af den Grund, at den i de fleste Tilfælde er den eneste Medgift, de kunne give dem. Naar der alligevel hyppigt fra fattige Børns Side findes Skoleforsømmelse Sted, troer jeg, at det ligesom er af Nødvendighed, at det er af Tvang; jeg troer, at det er Nødvendigheden for at faae det daglige Brød, der gjør, at disse Forsømmelser finde Sted. Den høitagtede Minister omtalte, saavidt jeg erindrer, at Folk ofte næsten vilde undsee sig ved at medgive deres Børn